

ԿԵԱՆՔԻ ԺԽՈՐԻՑ...

Կեանքի ժխորից մտայ անապատ,
Գիշերը եկաւ, բաղմեց փառաւոր
Եւ յողնած հողիս մեղմիկ ու հանդարտ
Գիշերը գրկեց... Եւ խաղճող, անդճրր,
Լուռ անապատը փռուեց, ծաւալուեց...
Աստղերը երկնի անհուն խորքերից
Թրթռուն հայեացքով զարթեցին նորից.
Լճու է, խորին լճու—և հանդիսաւճր
Եւ խորհրդաւճր...
Եւ հողիս հալուեց վեհ լուրթեան մէջ...

ԱԴ. ԻՍԱՀԱԿԵԱՆ
